

Arrest

nr. 325 334 van 17 april 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN ROYEN
Ankerstraat 114 bus 1
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 november 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 oktober 2024 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 20 november 2024 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster huwde op 11 december 2019 in Marokko met de Spaanse referentiepersoon.

1.2. Verzoekster diende op 28 januari 2020 een aanvraag in tot gezinshereniging in functie van haar Spaanse echtgenoot, dit op basis van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. Deze aanvraag werd gunstig beoordeeld en op 4 augustus 2020 werd verzoekster in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.4. Ongeveer een jaar later, op 23 september 2021 sprak de rechtbank van eerste aanleg van Ksar El Kebir in Marokko de echtscheiding uit tussen verzoekster en haar Spaanse echtgenoot “wegens onenigheid”.

1.5. Bij brief van 31 mei 2024 verzocht verweerder via de bevoegde gemeente verzoekster om haar individuele situatie toe te lichten zodat kan worden getoetst of zij haar verblijfsrecht kan behouden. Deze brief werd op 7 juni 2024 betekend aan verzoekster.

1.6. Na evaluatie van de door verzoekster overgemaakte stukken en bijhorend e-mailbericht, trof verweerder op 29 oktober 2024 een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht (bijlage 21).

Dit betreft de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt

“In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: [K.]

Voorna(a)m(en): [N.]

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

Identificatienummer in het Rijksregister:[...]

Verblijvende te: [...]

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht naar aanleiding van haar aanvraag gezinshereniging van 28.01.2020 ingediend in toepassing van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980. Zij werd op 04.08.2020 in het bezit gesteld van een F-kaart. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht als echtgenote van de Spanjaard [T.B.R.] ([...]), met wie zij zich vestigde.

Op 23.09.2021 sprak de rechtbank van eerste aanleg van Ksar El Kebir de echtscheiding uit tussen betrokkene en haar Spaanse echtgenoot wegens onenigheid.

Dat betrokkene stelt dat de echtscheiding het gevolg was van familieproblemen, maar dat ze zich snel met haar ex-echtgenoot verzoende en zij overeenkwamen “om heel normaal samen te blijven leven, terwijl (zij hun) huwelijk nog een kans gaven”, dat ze hier in België geen echtscheidingspapieren hebben ingediend “omdat het slechts een formeel document was zonder veel betekenis” en ze gedurende deze periode feitelijk als gewoon koppel zijn doorgegaan, doet aan het echtscheidingsvonnis geen afbreuk. Bovendien wordt die claim van mevrouw op generlei wijze gesteund door objectieve elementen waaruit zou kunnen worden afgeleid dat betrokkene en haar ex-echtgenoot na het vonnis effectief nog als koppel hebben geleefd. Het louter feit dat zij nog tot 09.01.2024 op hetzelfde adres stonden ingeschreven volstaat daartoe niet (Arr. RVV, nr. 189065, 28/06/2017: “Het gegeven dat verzoekster samenwoont met haar voorgehouden echtgenoot doet geen afbreuk aan het feit dat er geen beschermingswaardig gezinsleven is. Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM”).

De uitleg van mevrouw over de echtscheiding komt bovendien ongeloofwaardig over wanneer men in aanmerking neemt dat in het echtscheidingsvonnis staat dat er een verzoeningszitting gehouden werd op 29.07.2021 waarbij betrokkene echtgenoot stelde dat er veel problemen waren in het koppel. Hij benadrukte dat hij de echtscheiding bleef eisen, waardoor moest vastgesteld worden dat de poging tot verzoening mislukt was. De rechtbank oordeelde dat bij het nakijken van de documenten van het dossier en de inhoud van de verzoeningszitting bleek dat de geschillen en de onenigheid tussen de twee partijen onverzoenbaar waren en dat de echtgenoot niet meer met betrokkene wilde leven, waardoor de echtscheiding de wettelijke en legale oplossing bleek te zijn.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd zij op 31.05.2024 verzocht haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd betekend op 07.06.2024 middels een aangetekend schrijven van de stad Sint-Niklaas. De volgende documenten werden voorgelegd:

- Verklaring lidmaatschap solidaritis
- Rapport taallessen + deelcertificaten NT2

- Attest van inburgering
- Rekeninguittreksels betalingen nutsmaatschappijen
- Individuele rekening 2022, 2023, 2024
- Arbeidsovereenkomst onbepaalde duur met [I-M.] VZW + addendum
- Kopie F-kaart
- Historiek van woonst
- Huurovereenkomst + documenten omtrent huurwaarborg + stortingsbewijs
- Rekeninguittreksels betaling huur
- Arbeidsovereenkomsten voor uitzendarbeid + overzicht prestaties - Mail betrokkene

De aan betrokkene betekende brief stelde voorts: "Voor zover er nog geen uitsluitel werd gegeven met betrekking tot bovenstaand onderzoek, dient u onze dienst zo spoedig mogelijk op de hoogte te brengen van alle (relevante) wijzigingen van uw situatie. U dient uw dossier te actualiseren tot aan de ontvangst van het resultaat van bovenstaand onderzoek / tot aan de ontvangst van de F+-kaart." Er werden na 25.06.2024 geen nieuwe stukken meer voorgelegd.

Wat betreft de uitzonderingsgevallen zoals voorzien in artikel 42quater, §4, 1e lid, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980, dient het volgende te worden opgemerkt:

Betrokkene voldoet niet aan het geval onder 1°. Zij trad met de Spaanse referentiepersoon in het huwelijk op 09.12.2019 en diende op basis van dit huwelijk haar verblijfsaanvraag in. Op 07.07.2021 diende de heer [T.B.] zijn vordering tot echtscheiding in. Bijgevolg heeft het huwelijk geen drie jaar geduurd tot aan de start van de procedure tot ontbinding ervan.

Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 1e lid, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn.

Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat art. 42quater, §4, 4° eveneens niet van toepassing is.

Betrokkene voldoet aan geen der uitzonderingsgevallen voorzien in artikel 42quater, §4 van de vreemdelingenwet.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene verklaarde op 28.08.2019 België te zijn binnengekomen (cf. verklaring op eer van 04.09.2019). Zij verblijft nu dus iets meer dan vijf jaar in België, wat, zeker gezien haar leeftijd (51 jaar), nog een relatief korte periode is.

Betrokkene verbleef voor haar komst naar België in Spanje (cf. Spaanse verblijfskaart). Uit inlichtingen ingewonnen bij de Spaanse autoriteiten bleek mevrouw afhankelijk te zijn van ene [B.M.]. Op basis van die afhankelijkheid bekam zij in Spanje tijdelijk verblijfsrecht. Hoe lang zij er reeds verbleef en of betrokkene er thans nog verblijfsrecht heeft, kan niet uit het dossier blijken. Over betrokkene's banden met haar geboorteland kan geen informatie in het administratief dossier worden teruggevonden. Hoe dan ook moet vastgesteld worden dat ze zelf geen elementen aanreikt met betrekking tot de mate waarin zij banden heeft met Spanje of met Marokko dewelke een tegenindicatie zouden kunnen vormen voor het nemen van deze beslissing. Betrokkene is thans tewerkgesteld voor [I-M.] VZW via het stelsel van dienstencheques. Het inkomen dat betrokkene met die tewerkstelling verkrijgt laat haar toe om te voorzien in haar eigen behoeften (huur woning, betaling nutsvoorzieningen), wat zonder meer een positief element is. Gelet op de relatief korte verblijfsduur in België, het gebrek aan familiale banden met ons land en het gebrek aan elementen die er op wijzen dat betrokkene op sociaal en cultureel vlak geïntegreerd is, volstaat het louter feit dat betrokkene tewerkgesteld is niet om betrokkene's verblijfsrecht te behouden. Indien betrokkene meent dat zij op basis van haar tewerkstelling verblijfsrecht moet krijgen, dan staat het haar vrij daartoe een verblijfsaanvraag in te dienen. Deze beslissing belet haar dat niet.

Betrokkene legt een attest van inburgering voor alsook stukken waaruit blijkt dat zij taallessen heeft gevolgd. Echter, het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Zij vormen slechts een

eerste stap in het integratieproces van een vreemdeling in het Rijk. Betrokkene toont bijgevolg met voormeld attest niet aan dat zij geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Gelet betrokkene inmiddels enkele jaren in België verblijft, is het eveneens aannemelijk dat zij in België een sociaal leven en kennissenkring opgebouwd heeft. Zelf legt hij hieromtrent niets voor, waardoor het redelijk te stellen is dat ook louter de sociale binding met België niet van die aard is dat het het nemen van huidige beslissing kan verhinderen.

Betrokkene en haar voormalige Spaanse echtgenoot zijn sedert 23.09.2021 uit de echt gescheiden. Zij stelt dat er na de echtscheiding nog sprake zou zijn geweest van een leven als koppel, maar staft deze beweringen niet aan de hand van enig stuk. De relatie zou dan uiteindelijk toch spaak gelopen zijn.

Betrokkene heeft geen minderjarige kinderen met verblijfsrecht in het Rijk. Ze maakt geen gewag van een nieuwe relatie noch van andere gezinsleden met wie zijn een beschermenswaardig gezinsleven zou onderhouden.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumaaan het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Haar F-kaart dient gesupprimeerd te worden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel werpt verzoekster op: "de schending van artikel 42quater, §1, 4° Vreemdelingenwet; artikel 54 van het K.B. van 8 oktober 1981; de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel;"

Zij betoogt als volgt:

"Aangezien de bestreden beslissing ten onrechte voorhoudt dat het niet inhumaaan zou zijn om het verblijfsrecht van verzoekster thans te beëindigen;

dat immers de bestreden beslissing totaal geen rekening houdt met het feit dat verzoekster reeds ononderbroken 4 jaar en 9 maanden een verblijfstatuut had in België én gelet op haar taalniveau en tewerkstellingsdagen nog slechts 3 maanden nodig had om Belgische nationaliteit aan te vragen alsook dat verzoekster en haar ex-echtgenoot nooit de erkenning naar Belgisch recht van hun Marokkaanse echtscheiding hebben gevraagd én hier 4 jaar ononderbroken en duurzaam hebben samengewoond;

dat verzoekster in alle openheid in haar e-mail van 25.06.24 aan de dienst vreemdelingen van de stad SINT-NIKLAAS dat uiteindelijk haar relatie niet meer te redden viel én zij zelf uit eigen beweging in januari 2024 de samenwoning heeft beëindigd en verhuisd naar een haar huidig adres;

dat verzoekster in samenspraak met haar ex-echtgenoot eventueel tot januari 2025 de schijn had kunnen hoog houden en tot dan gedomicilieerd blijven op het adres van haar ex-echtgenoot zodat zij daarna een eigen definitief verblijfstatuut dan wel de Belgische nationaliteit had kunnen aanvragen;

dat verzoekster echter verkoos om dit niet te doen én de voorkeur gaf om open en eerlijk te handelen ook te communiceren naar DVZ toe;

dat voorts verzoekster aan de hand van de door haar voorgebrachte stukken, dewelke worden opgelijst in de bestreden beslissing; ten overvloede heeft aangetoond sinds haar binnenkomst januari 2020 tot op heden — thans bijna 5 jaar een zeer sterk (o.a. werk, taal, etc.) integratieparcours heeft afgelegd;

dat in geval van een combinatie van enerzijds een duurzame samenwoning en relatie van 4 jaar hier met haar Spaanse (ex)-echtgenoot én anderzijds het reeds gedurende een substantiële periode (bijna 5 jaar) te hebben afgelegd van een zeer sterk integratieparcours de intrekking van een verblijfsrecht zondermeer disproportioneel ;

dat aldus de thans streden beslissing hierdoor niet gestoeld is op een correcte feitenvinding en diensgevolge van alle redelijkheid ontbloot is aangezien verzoekster eigenlijk gestraft wordt voor haar eerlijkheid en openheid alsook haar langdurige integratie-inspanningen door de bestreden beslissing duidelijk niet naar juiste waarde worden geschat;

dat uit het bovenstaande volgt dat aldus de bestreden beslissing van 29.10.24 dan ook niet alleen artikel 42quater Vreemdelingenwet schendt én artikel 54 van het K.B. van 8 oktober 1981 Schendt doch bovendien niet ten genoegen van recht gemotiveerd is aangezien deze manifest onzorgvuldig is, derhalve willekeurig is en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel, ook en de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt;”

2.2. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen – dat bepaalt dat de beslissing tot beëindiging van verblijf in toepassing van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet ter kennis wordt gegeven middels een bijlage 21 en dat de verblijfskaart wordt ingetrokken – stelt de Raad vast dat verzoekster nalaat om concreet uit te werken op welke wijze zij deze bepaling door de bestreden beslissing geschonden acht.

Dit onderdeel van het enig middel is bijgevolg onontvankelijk

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De Raad stelt vast dat de bijlage 21 in casu duidelijk is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeksters verblijfsrecht wordt beëindigd. Tevens wordt gemotiveerd aangaande de uitzonderings-voorwaarden, overeenkomstig artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet en aangegeven waarom verzoekster hier niet onder valt. Verder wordt in het licht van artikel 42quater, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet ingegaan op verzoeksters individuele omstandigheden, waarbij wordt aangegeven waarom deze een beëindiging van het verblijfsrecht niet verhinderen.

Verzoekster maakt niet duidelijk waarom de motieven van de bestreden beslissing haar niet toelaten zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht.

De formele motiveringsplicht blijkt bijgevolg niet geschonden. Deze vaststelling dringt zich des te meer op aangezien verzoekster inhoudelijke kritiek levert op de motieven van de bestreden beslissing.

2.4. De inhoudelijke kritiek die verzoekster op de motieven uit, wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding.

2.5. De bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

[...]

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

[...]”

2.6. Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder ze heeft getroffen omdat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging. Verweerder vermeldt in dit verband in de bestreden beslissing dat er in september 2021 in Marokko een echtscheiding werd uitgesproken *“wegens onenigheid”*, geeft daar verdere duiding over en geeft aan dat er geen objectieve elementen zijn waaruit zou kunnen worden afgeleid

dat verzoekster en haar ex-echtgenoot (naar Marokkaans recht) na het vonnis effectief nog als koppel hebben geleefd in België. Hij stipt hierbij aan dat het gegeven dat verzoekster nog samenwoonde met haar ex-echtgenoot in dit verband niet volstaat. Dat de beslissing werd getroffen wegens gebrek aan gezamenlijke vestiging wordt bevestigd in de nota met opmerkingen. Dit wordt ook bevestigd door het administratief dossier waarin de begeleidende brief van verweerder van 29 oktober 2024 is opgenomen, gericht aan de betrokken gemeente om de bestreden beslissing te betekenen aan verzoekster, waarbij in de hoofding kan worden gelezen: *“Bijlage 21 wegens het ontbreken van een familiale cel”*.

2.7. Dat van het echtscheidingsvonnis geen erkenning naar Belgisch recht werd gevraagd, zoals verzoekster aanvoert in het verzoekschrift, kan derhalve geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing vermits ze zoals gezegd werd getroffen omdat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging. Door louter te poneren dat zij vier jaar ononderbroken en duurzaam heeft samengewoond met haar voormalige Spaanse echtgenoot kan verzoekster de vaststellingen in de bestreden beslissing niet doorkruisen dat er geen objectieve elementen voorhanden zijn waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zij en haar ex-echtgenoot na het vonnis effectief nog als koppel hebben geleefd in België, waarbij verweerder aanstipte dat een loutere samenwoning op hetzelfde adres niet volstaat.

2.8. De Raad neemt akte van verzoeksters betoog dat zij in januari 2024 *“in alle openheid”* aan de dienst vreemdelingenzaken van Sint-Niklaas liet weten dat haar relatie niet te redden viel en uit *“eigen beweging”* de samenwoning heeft beëindigd in plaats van de schijn hoog te houden teneinde een definitief verblijfsstatuut dan wel de Belgische nationaliteit aan te vragen, maar dit kan haar geen soelaas bieden. Van verzoekster kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat zij geen fraude pleegt en er de voorkeur aan gaf om *“open en eerlijk te handelen”*. Dit laatste veronderstelt ook dat verzoekster stappen zou hebben gezet om het echtscheidingsvonnis dat in Marokko op 23 september 2021 werd uitgesproken te laten registreren in België, wat ze heeft nagelaten te doen.

2.9. De bestreden beslissing houdt rekening met het gestelde in artikel 42quater, § 1 in fine van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“[...] Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. [...]”

Deze bepaling houdt een ruime appreciatiebevoegdheid in voor het bestuur. De Raad van State heeft dienaangaande gesteld dat *“het bestuur bij het nemen van dergelijke beslissing rekening [dient] te houden met de mate van integratie, met name of deze, al dan niet samen met andere opgesomde factoren, van die aard is dat zij zich verzet tegen een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht. De omstandigheid dat er enige integratie is, houdt op zich niet in dat geen beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht kan worden genomen en de wet preciseert niet welke mate van integratie daartoe wel vereist is.”* (RvS 26 juni 2017, nr. 238.711)

2.10. De Raad leest in dit verband volgende uitgebreide overwegingen in de bestreden beslissing:

“Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Betrokkene verklaarde op 28.08.2019 België te zijn binnengekomen (cf. verklaring op eer van 04.09.2019). Zij verblijft nu dus iets meer dan vijf jaar in België, wat, zeker gezien haar leeftijd (51 jaar), nog een relatief korte periode is. Betrokkene verbleef voor haar komst naar België in Spanje (cf. Spaanse verblijfskaart). Uit inlichtingen ingewonnen bij de Spaanse autoriteiten bleek mevrouw afhankelijk te zijn van ene [B.M.]. Op basis van die afhankelijkheid bekwam zij in Spanje tijdelijk verblijfsrecht. Hoe lang zij er reeds verbleef en of betrokkene er thans nog verblijfsrecht heeft, kan niet uit het dossier blijken. Over betrokkenes banden met haar geboorteland kan geen informatie in het administratief dossier worden teruggevonden. Hoe dan ook moet vastgesteld worden dat ze zelf geen elementen aanreikt met betrekking tot de mate waarin zij banden heeft met Spanje of met Marokko dewelke een tegenindicatie zouden kunnen vormen voor het nemen van deze beslissing. Betrokkene is thans tewerkgesteld voor I-MENS VZW via het stelsel van dienstencheques. Het inkomen dat betrokkene met die tewerkstelling verkrijgt laat haar toe om te voorzien in haar eigen behoeften (huur woning, betaling nutsvoorzieningen), wat zonder meer een positief element is. Gelet op de relatief korte verblijfsduur in België, het gebrek aan familiale banden met ons land en het gebrek aan elementen die er op wijzen dat betrokkene op sociaal en cultureel vlak geïntegreerd is, volstaat het louter feit dat betrokkene tewerkgesteld is niet om betrokkenes verblijfsrecht te behouden. Indien betrokkene meent dat zij op basis van haar tewerkstelling verblijfsrecht moet krijgen, dan staat het haar vrij daartoe een verblijfsaanvraag in te dienen. Deze beslissing

belet haar dat niet. Betrokkene legt een attest van inburgering voor alsook stukken waaruit blijkt dat zij taallessen heeft gevolgd. Echter, het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Zij vormen slechts een eerste stap in het integratieproces van een vreemdeling in het Rijk. Betrokkene toont bijgevolg met voormeld attest niet aan dat zij geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Gelet betrokkene inmiddels enkele jaren in België verblijft, is het eveneens aannemelijk dat zij in België een sociaal leven en kennissenkring opgebouwd heeft. Zelf legt hij hieromtrent niets voor, waardoor het redelijk te stellen is dat ook louter de sociale binding met België niet van die aard is dat het het nemen van huidige beslissing kan verhinderen.”

2.11. Verzoeksters brengt deze uitgebreide overwegingen niet aan het wankelen, noch door te verwijzen naar de in de bestreden beslissing opgelijste stukken, noch door de overtuiging te zijn toegedaan dat dit getuigt van een sterk integratieparcours tijdens haar “*bijna*” 5-jarig verblijf in België, noch door de aandacht erop te vestigen dat ze nog drie maanden nodig had om de Belgische nationaliteit aan te vragen. Verzoekster benadrukt dat ze een ononderbroken verblijf in België heeft van 4 jaar en 9 maanden, maar artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van het recht op verblijf (in casu loopt deze periode vanaf 28 januari 2020), een einde kan stellen aan het verblijf, quod in casu.

2.12. De Raad komt bijgevolg tot de conclusie dat verzoekster niet heeft aangetoond dat verweerder op kennelijke onredelijke dan wel onzorgvuldige wijze toepassing heeft gemaakt van artikel 42quater, §1, 4° en artikel 42quater, § 1 in fine van de Vreemdelingenwet.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien april tweeduizend vijftientig door:

M. EKKA, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA

